

הוקרת תודה על מעשים משני חיים

שלום רב, קוראים לי ולדי בבושקין וברצוני לפנות לכבודך, לספר לך מעט על עצמי ולהוקיר תודה על מעשייך; מעשים שישפיעו בצורה מכרעת על החיים שלי ושל המשפחה שלי. לפני כ-11 שנים, עליתי לארץ עם אמי וישר נקלטתי אל תוך מוסדות החינוך הישראליים. מאז ומתמיד בערה בי התשוקה והזיקה למקצוע הרפואה, ולכן שאיפתי הפכה להיות להתקבל ללימודי הרפואה בארץ ולעבור אותם בהצלחה. תחילה, לא האמנתי כי בתור עולה חדש, אוכל להגיע להישגים הדרושים על מנת להתקבל ללימודי הרפואה. למרות זאת, במהלך לימודי הגעתי להישגים שנחשבים ליוצאים מן הכלל, הישגים שהוכיחו כי אני אכן ראוי להתקבל ללימודי הרפואה ואף לעבור אותם בהצלחה.

למדתי את השפה העברית, את מקצועות התנ"ך, היסטוריה, ספרות, אזרחות כשאר חברי לכיתה אך אני נבדלתי מהם בדבר שנחשב למאוד מהותי: היה לי מעמד של תושב ארעי במדינה. אי לכך, כאשר כל חברי קיבלו צו ראשון, והחלו בתהליך הגיוס לצבא, לא הייתה לי את האפשרות לכך וזאת עקב היעדר מעמד של תושבות קבע או אזרחות ישראלית.

מפאת הרצון להתגייס לצה"ל והחשש כי בשלב מסוים אצטרך לעזוב את המדינה שלי, פניתי למורי בבית הספר ולמנהלת שלי בבקשה ליעוץ והכוונה. לפי עצתם התחלתי ליצור קשר עם מספר גורמים אשר להם הכוח והאפשרות להשפיע על מצבי: תחילה, פניתי ללשכת הרמטכ"ל, גדי איזנקוט, בבקשה דחופה לגיוס. בתגובה, נמסר לי כי טרם תינתן לי אפשרות להתגייס, יש צורך בשדרוג מעמדי במדינה. לאחר מכן, פניתי לגורמים רשמיים נוספים, הכוללים חברי כנסת רבים ואגודות שונות אשר להם הייתה האפשרות להשפיע על מצבי. התועלת מהפניות הללו הייתה זניחה, שכן רוב הלשכות של חברי הכנסת אף לא ענו למכתביי ופניותיי החוזרות.

בשלב זה, הציעה לי מנהלת בית הספר שלי, הגברת דליה ישעיה, לסייע לי במאבקי להפוך לישראלי באופן רשמי, ולפנות לכל הגורמים שבאפשרותם לגרום לכך שאוכל להישאר בארץ. מספר שבועות לאחר מכן, נקראתי לחדר המורים בביה"ס, ולהפתעתי הרבה המחנכת שלי הגישה לי מכתב מעמוס ארבל, האומר כי לאחר בחינת התיק ובמסגרת התגייסותי לצה"ל, ניתן לי מעמד של תושב קבע במדינה.

מילים לא יכולות לתאר את התרגשותי באותו רגע. לאחר 11 שנים שלי במדינת ישראל, לא האמנתי שדבר כזה אפשרי. כעת, אוכל להתגייס לצה"ל וללמוד רפואה; וכמובן לתרום מעצמי לחברה ולמדינה, שזו הרי הייתה משאלתי כבר זמן רב. הבנתי שאת פעלת במלוא המרץ לסייע לי.

מעשייך, טובה בן ארי, לעד ייזכרו על ידי ועל ידי משפחתי כמעשים שהייתה להם השפעה מכרעת על חיינו ועל כך אני מודה לך מאוד. אני מניח כי ללא ההתערבות שלך, בעוד מספר חודשים הייתי מוצא את עצמי בחזרה באוקראינה.

בכבוד רב,

ולדי בבושקין.